

почнахме да го боримъ, както правѣхме всѣка вечеръ. Той се показваше слабъ, преструваше се, че го надвиваме, за да ни развесели и направи още по-смѣли. Не марѣше той своята умора.

Не следъ много чухме — мама ни викаше въ кухнята за вечеря. Азъ и Митко, увиснахме на бащиния си вратъ съ заключени ржце, едина отъ предъ, другия отзадъ, сжщо като дисаги. Леко и радостно ни понесе тате. Мама бѣше сложила софрата. Баба приседнала на обикновеното си мѣсто. Тате се разположи по турски край нея, като ни сложи — мене отъ едната му страна, Митко отъ другата. Мама седна до мене. Азъ зехъ да се плезя на братчето си, да го дразня, че мама сега е до мене, а не до него. Тета Мара още стоеше и принасяше това—онова. Като най-млада между възрастнитѣ, отъ почитание, тя сѣдаше най-късно. Стъмнило се бѣше. Борна, забучена високо въ стената на огнището, горѣше и свѣтѣше. Ние имаме и газениче съ тѣнъкъ фитилъ, но го употребявахме само за тържествени случаи, когато ни идѣха гости. Съ газеничето си правѣхме нѣщо като днешнитѣ илюминации.

На софрата бѣха сложени две паници пълни. Надъ едната се дигаше пара. Мама бѣше варила чорба отъ зеленъ фасулъ, разбира се, съвсемъ постна. Зейтинъ или месо се употребяваха само на голѣми празнични дни. Въ другата паница имаше ошавъ отъ жълти, узрѣли сливи. И фасула и сливитѣ бѣха отъ градината ни. Тогава никой не туряше захаръ въ ошава, сжшо и ние, защото се смѣташе това за голѣмъ масрафъ.

Никой масрафлия човѣкъ не бѣше на почитъ. Такъвъ единъ всички го съжаляваха. Смѣтаха, че е тръгналъ по плъзгавъ пжтъ. И по-заможнитѣ се подчиняваха на тоя суровъ законъ за крайна спестовностъ. Цѣлото облѣкло на българина бѣше плодъ на безкраенъ женски трудъ. Мжжа само доставяше вълна за горни дрехи и памукъ за долни. Жената бѣше изложена на обикновения тежъкъ трудъ, въ градината, на полето, на лозето. А презъ времето, когато